

SUPERMARCOS:

Alá embaixo, ao pé do monte_e rozando a espuma que o mar cuspe cada mañá, encóntrase a Escola Naval de Marín.

Si, esa que de cando en vez é visitada polo Rei, o anterior e este novo, novo nos dous sentidos da palabra, que para algo é polisémica.

Os cadetes, puntuais coma un reloxo, érguense cedo e comezan coas súas tarefas diarias, tan espelidos e activos polas mañás que deixan a todo o resto da poboación marinense en mal lugar.

A excepción de Marcos e a súa avoa, claro está, que están vestidos e almorzados antes aínda de que saia o Sol. E falo do verán, que conste, porque no inverno non ten tanto mérito! E é que Marcos no inverno (e tamén en outono e primavera), vive en Pontevedra, vai ao instituto, érguese perezoso e hiberna os fin de semana, como un adolescente común.

Porén, no verán, unha época que el espera sempre con ansias, convértese en Supermarcos, un defensor do medioambiente que loita cada día limpando voluntariamente as praias de Marín.

E a súa avoa tamén, claro, como debe ser, non é que ela tomara a iniciativa soa, nin que funcionara cada día como espertador humano, nin que fabricara o combustible que o seu neto, Marcos, necesita. Por dicir que non, non hai, tampouco, que recoñecer á avoa Laura como unha Superavoa: #Honraráavoa.

–¡Nin Loira nin lérias! –adoitaba dicir Marcos cando aínda era un rapaz– ¡A praia de Laura Rodríguez debería chamarse!

A avoa ríase, con esas gargalladas sonoras que facían retumbar toda a praia, mentres

Marcos, airado puerilmente, ficaba quedo. Tardou un tanto en comprender que a avoa endexamais o corruxara non porque fose certo, senón porque ela gozaba dun pouco de recoñecemento. É un mal coñecido por todos que os voluntarios, cando son movidos motu proprio, non o fan por satisfacción propia nin publicidade barata, pero nunca está de máis algún «grazas».

Ben saben os seus fillos que, tal como era ela, adoitaba fantasear esperta con que, algún día nombrarían á praia na súa honra.

Esta historia comeza así, cunha fantasía opulenta, cargada de pas e caldeiros, e nunha praia calquera de Marín, na península do Morrazo:

-Booooooooooos díaaaaaaaaaaaaaaaaas! -un grito perforatímpanos escoitouse dende a distancia.

Todos os cadetes da Escola Naval que nese momento saían cara o campo de fútbol para os exercicios matutinos levantaron a cabeza e saudaron ás dúas figuras que se divisaban na lonxanía, nun nivel máis elevado da estrada.

Marcos, un rapaz alto, altísimo, e robusto coma un carballo axitaba o brazo con vehemencia cara eles.

Os alumnos respondéronlle cun fortísimo saúdo a favor do vento, que chegou ás orellas da avoa Laura, que ficaba tras Marcos, coma se unha bucina soara xusto diante do seu nariz.

-Parece que xa volveu o rapaz, por fin poderemos botar algunhas gargalladas.

-É increíble... ten dezaseis anos e aínda se comporta coma se estivera na primaria... -o comentario dos mozos marinos non chegou aos oídos de Marcos, pero parecida foi a frase de Laura.

-Ben parece que tes nove anos, meu rei. Apúrate, que nos están a esperar.

Así que Laura retomou a marcha, e Marcos retomouna tras ela. Seguiron o camiño que marcaba a estrada, unha costa empinada e chea de curvas, que se pechaba a favor do bosque de cando en vez, formando un precioso túnel de arboreda. O resumo do percorrido de Marín a Loira era un ascenso antes dunha baixada, logo outra subida, e remataba en descenso de novo.

As costas galegas_eran impredecibles.

Como todas as mañás de verán excepto os Domingos (cando facían un pequeno descanso), Marcos e mais a súa avoa atallaban polo promontorio, atravesaban as rocas aproveitando a marea baixa e chegaban a Loira.

Non moito despois chegaba o equipo de limpadores, na súa furgoneta negra e con cariz serio, cos seus petos caquis e os seus paus estraños rematados en punta que evitan dislocacións de cadeira.

Calquera que os vise pensaría que o seu traballo era tedioso e aburrido, pero a razón daquela expresión era que tiñan moi mal espertar. Tras ver a Laura, que abafaba lixeiramente polo esforzo, e a Marcos, que semellaba un Golden Retriever coa lingua cara fóra, o rostro dos limpadores iluminouse cun sorriso.

Marcos botou os caldeiros e as pas a un lado e abalanzouse sobre o grupo contento de poder volver a velos. Os cinco traballadores inmediatamente abriron os brazos e arremuíñáronse desbordantes de felicidade arredor del. Fundíronse nun abrazo moi sentimental, como amigos que non se ven por un longo tempo, e logo o grupo enteiro foi a atacar á avoa.

-Como estás, Marquiños? Que tal as notas? -preguntaba Xosé, o máis alto deles.

-Cara ao importante, Xosé. Xa tes moza? -inquiría outra, Paula.

-Cébante ben, neno, case es tan alto coma min! E pensar que fai uns anos apenas eras un cágado!

Como vedes, o agarimo que lle tiñan os limpadores a Marcos era inmenso e inmutable, posto que Marcos era como o puding, e a todo o mundo lle gusta o puding.

Marcos contestou a todas e cada unha das súas pesquisas. E non, non tiña moza (aínda).

Tras a asfixiante entrevista a avoa Laura puxo fin ao recreo e espabilou á xente.

Puxéronse a traballar no que se lles daba ben: coidar o medioambiente.

Non obstante, de vez en cando algún paraba a Marcos para botar unhas gargalladas con algunha das súas peripecias de Pontevedra. O rapaz non andaba escaso delas, e gozaba contándoas.

Pero ningún descanso duraba moito, unha das responsabilidades de Laura naquela praia era manter o ritmo de traballo. Os limpadores sabían que era mellor facerlle caso porque cando se enfadaba... a mirada láser de Superman era menos perigosa.

Transcorreu a primeira hora sen ningún sobresalto, Laura foi indulxente xa que era natural tras nove meses ter curiosidade. Deron as sete e apenas se vían rastros do botellón da noite anterior, pero aínda quedaba lixo espaxado pola area, e algunha lata flotaba sobre a marea, das que Marcos adoitaba encargarse.

Laura gorentaba do semisilencio (Xosé tatarexaba a nova canción de Ariana Grande en voz alta) mentres, coa pa, separaba plásticos dunhas algas, cando de súpeto se escoitou un petardazo que alarmou a toda a praia. A parella que estaba a poñer a tumbona sobre a area nese íntre detívose e xirou cara o mar, e igual fixeron todos os presentes e mesmo os veciños do edificio amarelo que estaba pegado á praia.

Houbo un instante de prudencia, no que ninguén se moveu, e foi cando Marcos botou a correr, lanzou a súa camiseta a un lado e mergullouse no mar ante as miradas confundidas

dos limpadores.

Pouco a pouco comezou a verse fume na liña do horizonte, e logo a proa dun barco á deriva. A parella das tumbonas, que non tardou en comprender a situación, de inmediato chamou a Salvamento Marítimo.

Cando chegaron eles, os nove pasaxeiros do barco estaban sans e salvos na area, con só algúns rabuñazos de por medio e un tremendo susto que non olvidarían xamais, e tampouco Marcos.

A noticia chegou aos xornais á mañá seguinte: *Rapaz de dezaseis anos salva á tripulación dun iate de morrer afogados tras unha avaría do motor.*

“Marcos asegura que, se a súa avoa non o educara para facer voluntariado e amar á praia de Loira, talvez estaríamos diante dun sinistro [...] . Os limpadores recalcan o esforzo destes dous voluntarios e afirman que, sen eles, Loira non sería a mesma [...] . O Concello premia a Marcos Rodríguez e advirte sobre a seguridade e a necesidade de mantemento nos barcos privados.”

Dende entón Marcos converteuse, para o resto, no que a súa avoa sabía que era: un Superheroe.

E, talvez, algún día, limpando a praia de Loira, atoparían algunha botella cun mapa do tesouro dentro ou a unha serea. O mar ten moitos misterios, e moito máis as costas galegas.